

3. gr.

1. Engan má ráða sem matsvein á nokkurt skip, sem samþykkt þessi nær til, nema hann hafi skirteini fyrir hæfni sinni til að vera matsveinn á skipi, og skal skirteinið útgefið í samræmi við ákvæði eftirfarandi greina.

2. Þó má hlutaðeigandi yfirvald veita undanþágu frá ákvæðum þessarar greinar, ef það álitur, að of fárra löggiltra matsveina sé völ.

4. gr.

1. Hlutaðeigandi yfirvald skal sjá um, að haldin séu próf og hæfnisskirteinum úthlutað.

2. Engum má veita hæfnisskirteini, nema:

- a. hann hafi náð lágmarksaldri þeim, sem hlutaðeigandi yfirvald ákveður;
- b. hann hafi starfað til sjós um lágmarkstíma, sem hlutaðeigandi yfirvald ákveður; og
- c. hann hafi lokið prófi, sem hlutaðeigandi yfirvald fyrirskipar.

3. Í hinu fyrirskipaða prófi skal með verklegu prófi reyna hæfni nemanda til að búa til mat. Skal einnig prófa þekkingu hans á fæðugildi, hvort hann geti sett saman fjölbreyttar og samstilltar máltíðir og kunnir að fara með og geyma matvæli um borð í skipi.

4. Hið fyrirskipaða próf má halda og skirteini veita, hvort heldur beinlínis hjá hlutaðeigandi yfirvaldi eða undir umsjá þess í viðurkenndum skóla fyrir matsveina eða í annarri viðurkenndri stofnun.

5. gr.

Þriðja grein samþykktar þessarar skal öðlast gildi að loknum eigi lengri tíma en þrem árum frá því samþykktin öðlaðist gildi fyrir landsvæði það, sem skipið er skrásett í. Þó má í landslögum eða reglugerðum kveða svo á, að sjómenn, sem unnið hafa með fullnægjandi vitnisburði sem matsveinar í tvö ár, áður en greindum tíma lauk, geti fengið skirteini fyrir slíkum störfum, er jafngildi hæfnisskirteini.

6. gr.

Hlutaðeigandi yfirvald má ákveða, að viðurkennd verði hæfnisskirteini, útgefin í öðrum löndum.

7.—14. gr.

(Samhljóða 14.—21. gr. í samþykkt nr. 68.)

III. Samþykkt (nr. 70) varðandi félagslegt öryggi sjómanna.

1. gr.

1. Í samþykkt þessari skulu eftirtalin orð skýrð þannig:

- a. „sjómaður“ táknar hvern þann mann, sem vinnur um borð í eða er í þjónustu hafskipa, nema herskipa, sem skráð eru í löndum þeim, er samþykkt þessi nær til;
 - b. „skyldulið“ hefur þá merkingu, sem því orði er gefin í landslögum eða reglugerðum; og
 - c. „heimflutningur“ er flutningur sjómanns til hafnar þeirrar, er hann á kröfu til að verða aftur fluttur til samkvæmt landslögum eða reglugerðum.
2. Hvert aðildarríki um sig má í lögum sínum eða reglugerðum gera þær undanþágur, sem því þykja nauðsynlegar, varðandi:
- a. menn, sem vinna um borð í eða eru í þjónustu
 - (i) skipa hins opinbera, þegar þau eru ekki í kaupförum;
 - (ii) fiskibáta, sem stunda veiðar með ströndum fram;

- (iii) báta, sem minni eru en tuttugu og fimm rúmlestir;
- (iv) frumstæðra timburskipa, svo sem „dhow“ eða „junk“; og
- (v) skipa skráðra í Indlandi til strandferða og minni eru en 300 smálestir að stærð, þó eigi lengur en í fimm ár frá því að fullgilding Indlands á samþykkt þessari hefur verið skrásett.

- b. fjölskyldu útgerðarmanns skips;
- c. hafnsögumenn, sem ekki tilheyra skipshöfn;
- d. menn, sem starfa um borð eða í þjónustu skipsins, en ráðnir eru af öðrum vinnuveitanda en útgerðarmanni, nema loftskeytamenn, matsveina og frammi-stöðumenn;
- e. menn, sem starfa í höfn, en eru yfirleitt ekki til sjós;
- f. launaða starfsmenn hins opinbera, sem njóta að minnsta kosti eins góðra kjara og gert er ráð fyrir í samþykkt þessari;
- g. menn, sem ekki hljóta laun fyrir störf sín eða fá aðeins málauyndakaup;
- h. menn, sem eingöngu starfa fyrir eigin reikning.

3. Þegar hlunnindi þau, sem ráð er fyrir gert í samþykkt þessari, eru í té látin á annan hátt en í samræmi við landslög eða reglugerðir um skyldu útgerðarmanns varðandi sjúkdóma, slys eða fráfall sjómanna, má veita þær frekari undanþágur í landslögum, reglugerðum eða heildarsamningum, sem nauðsynlegar þykja, um réttindi til slíkra hlunninda og öll framlög, að því er tekur til:

- a. manna, sem eingöngu njóta ágóðablutar;
- b. manna, sem ráðnir eru á eða við fiskiskip og ekki hefur þegar verið leyft að undanþiggja samkvæmt 2. mgr. a. (ii) þessarar greinar, eða manna, sem ráðnir eru á eða við skip, sem stunda selveiðar;
- c. manna, sem ráðnir eru á eða við hvalveiðaskip, fljótandi verksmiðjur, flutninga-skip eða önnur skip til hvalveiða eða skyldra starfa, samkvæmt ákvæðum sér-staks heildarsamnings um hvalveiðar eða svipaðs samnings um launakjör, vinnu-tíma og skilmála, er hlutaðeigandi sjómannasamtök hafa gert;
- d. manna, sem ráðnir eru á eða við skip, er ekki starfa að flutningi farms eða far-þega í hagnaðarskyni; og
- e. manna, sem ráðnir eru á eða við minni skip en 200 rúmlesta.

2. gr.

1. Sjómenn og skyldulið þeirra, sem heima eiga og eru í landi aðildarríkis, skulu njóta eftirfarandi hlunninda við vinnu á eða við skip, skrásett í því aðildar-riki:

- a. Sjómenn skulu eiga rétt á sjúkrahjálpi eigi lakari en þeirri, sem iðnverkamenn njóta, að því er tekur til kjara, umfangs og tímalengdar. Njóti iðnverkamenn ekki slíkra hlunninda, skulu sjómenn eiga rétt á hæfilegri og nægilegri læknis-hjálpi.
- b. Sjómenn skulu eiga rétt á fjárstyrkjum vegna óhæfni til vinnu (hvort sem hún stafar af atvinnuslysi eða ekki), atvinnuleysis eða elli, og skulu þeir að því er suertir greiðsluáta, upphæð og varanleika ekki lakari en þeir, er iðnverka-menn eiga rétt á. Eigi iðnverkamenn ekki rétt á slíkum fjárstyrkjum, skulu sjómenn eiga kröfur á slíkum hlunnindum í hlutfalli við þarfir þeirra og skyldu-liðs þeirra, að teknu tilliti til framfærslukostnaðar í landinu;
- c. skyldulið sjómanna skal eiga rétt á sjúkrahjálpi, er eigi sé óhagstæðari en skyldu-lið iðnverkamanna nýtur, að því er tekur til kjara, umfangs og varanleika.
- d. Við fráfall sjómanns skal skyldulið hans eiga rétt á fjárstyrk, eigi óhagstæðari að því er tekur til kjara, upphæðar og varanleika en þeirra, sem skyldulið iðn-verkamanna á rétt til. Eigi skyldulið iðnverkamanna ekki rétt á fjárstyrk eftir fráfall verkamannsins, skal skyldulið sjómanns eiga rétt á slíkum styrk í hlut-falli við þarfir sínar, að teknu tilliti til framfærslukostnaðar í landinu.

2. Þar, sem sjúkrahjálpi eða fjárstyrkir til sjómanna eða skylduliðs þeirra eru látni í té samkvæmt sérstökum reglum, skal samræma þær reglur (aðrar en þær, sem leiðir af ábyrgð útgerðarmanna) á hæfilegan hátt við eða fella þær inn í þær reglur, sem gilda um iðnverkamenn og skyldulið þeirra, enda séu veitt tilsvarendi hlunnindi og eigi lakari að því er varðar kjör, umfang og varanleika.

3. gr.

1. Sjómaður, búsettur í skráningarlandi skips, sem skilinn er eftir í öðru landi vegna slysa í þjónustu skipsins eða veikinda, sem honum er ekki viljandi að kenna, skal eiga rétt á:

- sómasamlegri og nægilegri sjúkrahjálpi, þar til hann er heill orðinn eða hefur verið fluttur heim, hvort sem fyrir verður;
- fæði og húsnæði, unz hann getur fengið viðunandi vinnu eða er fluttur heim, hvort sem fyrir verður; og
- heimflutningi.

2. Slíkur sjómaður skal einnig eiga rétt á styrk, er jafngildi fullu kaupum hans (að undanskildum uppbótum), þar til hann getur fengið viðunandi vinnu, hefur verið fluttur heim eða þar til liðinn er frestur sá, sem settur er í landslögum eða reglugerðum eða í heildarsamningum, hvert sem fyrst verður. Ekki má frestur þessi vera skemmri en 12 vikur. Líði fyrrgreindur frestur, áður en sjómaður getur fengið viðunandi vinnu eða hefur verið fluttur heim, skal hann eða skyldulið hans eiga rétt á öllum þeim hlunnindum samkvæmt lögboðinni skyldutryggingu eða verkamannatryggingu, sem átt hefði að veita, ef hann hefði verið staddur í skráningarlandinu. Sérhver þessara hlunninda, sem sjómanni eða skylduliði hans er veitt, áður en fyrrgreindur frestur er liðinn, má draga frá fyrrnefndum styrk.

4. gr.

Tryggja skal með samningum milli viðkomandi tryggingakerfa, að maður haldi áunnum réttindum, þótt hann hælti að vera tryggður samkvæmt skyldufélagstryggingum sjómanna og verði tryggður samkvæmt tryggingakerfi fyrir landverkamenn eða öfugt.

5. gr.

Í landslögum og reglugerðum um ábyrgð útgerðarmanns vegna veikinda, slysa eða fráfalls sjómanns, skyldutrygginga gegn atvinnuslysum eða verkamannatrygginga, skyldutrygginga gegn veikindum og skyldutrygginga gegn atvinnuleysi skal tryggja jafnræði í meðferð sjómanna og skylduliðs þeirra, án tillits til þjóðernis eða kynþáttar.

6. gr.

1. Í landslögum og reglugerðum um ábyrgð útgerðarmanns vegna veikinda, slysa eða fráfalls sjómanns, skal tryggja jafnræði í meðferð sjómanna og skylduliðs þeirra, hvort sem þeir eru búsettir í skráningarlandi skips eða ekki.

2. Ef lög eða reglugerðir aðildarríkis varðandi ábyrgð útgerðarmanns veita sjómönnum búsettum erlendis ekki rétt til hlunninda þeirra, er getur í 1. mgr. 3. greinar, skal aðildarríki kveða á um þessi hlunnindi með öðrum lögum eða reglugerðum.

7. gr.

1. Í lögum og reglugerðum aðildarríkis varðandi sjúkrahjálpi og styrkveitingar út af atvinnuslysi, skal ekki leggja á þá sjómenn eða skyldulið þeirra, sem búa í einhverju öðru aðildarríki, er samþykkt þessi nær til, neina skilmála eða takmarkanir, sem ekki gilda jafnt um sjómenn þá og skyldulið þeirra, sem búsettir eru í fyrra aðildarríkinu.

2. Þó skal engin slík aðstoð og engin iðgjöld til greiðslu kostnaðar af slíkum hlunnindum innt af hendi samkvæmt kerfi því, er ríki í landi fyrrnefnds aðildar-

rikis, ef þau eru innt af hendi vegna slíkra farmanna samkvæmt kerfi, er gildir í landi síðarnefnds aðildarríkis.

8. gr.

Til þess að auðvelda samfelldar tryggingar og til að komast hjá tvígreiðslu iðgjalda og tvöföldum hlunnindum, geta aðildarríki gert með sér samninga þess efnis, að þegnar eða íbúar annars ríkis, er ráðnir eru á eða við skip skráð í hinu ríkinu, skuli hlíta váttryggingar- eða bótakerfi fyrra ríkisins og vera því útilokaðir frá tilsvarendi kerfi hins síðara.

9. gr.

Ekkert atriði í samþykkt þessari skal hafa áhrif á nokkur lög, úrskurði, venjur eða samninga milli útgerðarmanna og sjómanna, er tryggi sjómönnum betri kjör en þau, sem ákveðin eru í samþykkt þessari.

10. gr.

1. Veita má 2. málsgrein 3. greinar þessarar samþykktar gildi a) með lögum eða reglugerðum, b) með heildarsamningum milli viðurkenndra félaga útgerðarmanna eða útgerðarmanna og sjómanna, enda nái þau til allra sjómanna, er nefnd málsgrein tekur til, eða c) sameiginlega með lögum eða reglugerðum og heildarsamningum milli viðurkenndra samtaka útgerðarmanna eða útgerðarmanna og viðurkenndra samtaka sjómanna, enda nái þau til allra sjómanna, er nefnd málsgrein tekur til. Sé ekki öðruvísi ákveðið í samþykkt þessari, skal hún ná til allra skráðra skipa þeirra aðildarríkja, sem fullgilt hafa hana, svo og til allra manna, er ráðnir eru á slík skip.

2. Sérhvert aðildarríki, sem fullgildir þessa samþykkt, skal láta forstjóra Alþjóðavinnumálaskrifstofunnar í té upplýsingar um ráðstafanir þær, sem gerðar eru til að framfylgja henni, þar á meðal upplýsingar um alla heildarsamninga, þar sem einhver ákvæði hennar eru tekin upp og í gildi eru, þegar aðildarríkið fullgildir samþykktina.

3. Sérhvert aðildarríki, sem fullgildir þessa samþykkt, er skuldbundið til að senda þrískipta sendinefnd til þátttöku í störfum hverrar þeirrar nefndar, er sett kann að vera á stofu til að rannsaka þær ráðstafanir, sem gerðar eru til að framfylgja þessari samþykkt og skipuð er fulltrúum ríkisstjórna og fulltrúum félaga útgerðarmanna og sjómanna, svo og ráðgefandi fulltrúum frá Siglingamálanefnd Alþjóðavinnumálaskrifstofunnar.

4. Forstjórinn mun leggja fyrir umrædda nefnd yfirlit yfir upplýsingar þær, sem hann hefur fengið samkvæmt 2. málsgrein hér að framan.

5. Nefnd þessi skal athuga, hvort heildarsamningar þeir, sem henni eru tilkynntir, veiti ákvæðum samþykktarinnar fullt gildi. Sérhvert aðildarríki, sem fullgildir samþykktina, skuldbindur sig til að taka tillit til allra athugasemda og tillagna, sem nefndin kann að gera varðandi framkvæmd samþykktarinnar, svo og til að vekja athygli samtaka vinnuveitenda og verkamanna, sem aðilar eru að hverjum þeim heildarsamningum, sem um getur í 1. málsgrein, á öllum athugasemdum og tillögum fyrrgreindrar nefndar um, að hve miklu leyti slíkir samningar gefa ákvæðum samþykktarinnar gildi.

11. gr.

(Samhljóða 14. gr. í samþykkt nr. 68.)

12. gr.

1. (Samhljóða 1. mgr. 15. gr. í samþykkt nr. 68.)

2. Samþykktin öðlast gildi sex mánuðum eftir að sjö þeirra ríkja, sem hér eru talin, hafa látið skrásetja fullgildingar sínar: Argentína, Ástralía, Belgía, Bandaríki Ameríku, Brazílía, Chile, Danmörk, Finnland, Frakkland, Grikkland, Holland, Ísland, Írland, Ítalía, Jugoslavía, Kanada, Kína, Noregur, Pólland, Portúgal, Samein-

aða konungsríki Stóra-Bretlands og N.-Írlands, Svíþjóð og Tyrkland, og skulu í hópi þeirra vera a. m. k. fjögur ríki, sem eigi hvert um sig að minnsta kosti milljón smálesta skipastól. Er þetta ákvæði sett hér til þess að auðvelda og flýta fyrir fullgildingu aðildarríkjanna á samþykkt þessari.

3. (Samhljóða 3. mgr. 15. gr. samþykktar nr. 68.)

13.—18. gr.

(Samhljóða 16.—21. gr. samþykktar nr. 68.)

IV. Álitsgerð (nr. 75) um samninga varðandi félagsöryggi farmanna.

Þingið mælir með því, að meðlimir stofnunarinnar beiði þeim reglum, sem hér fara á eftir, og gefi Alþjóðavinnuáskrifstofunni, að beiðni stjórnarnefndar, skýrslu um þær ráðstafanir, sem gerðar hafa verið í því skyni.

1. Aðildarríki ætlu að gera með sér samninga í því skyni að tryggja það, að sjómenn eins ríkis, sem vinna á eða við skip annars ríkis, haldi annaðhvort áfram að njóta réttinda samkvæmt skyldutryggingum fyrir félagsöryggi eða bótatryggingum verkamanna innan sins eigin ríkis eða innan samsvarandi tryggingakerfis hins ríkisins.

2. Í slíkum samningum mætti til dæmis gera ráð fyrir, að aðildarríki kæmu fram sem umboðsmenn hvers annars að því er varðar að taka við kröfum, útvega nauðsynlegar sannanir og inna af höndum greiðslur eða þjónustu til aðstoðar sjómönnum eða skylduliði þeirra, sem rétt eiga á slíkri aðstoð samkvæmt tryggingalöggjöf eins aðildarríkis, en dvelja innan annars aðildarríkis. Einnig gætu slíkir samningar náð til yfirfærslna á greiðslum, framkvæmda á reglum samþykktar frá 1935 um eftirlaunarétt út- og innflytjenda eða þessara framkvæmda allra í sameiningu.

3. Þegar sjómenn, búsettir innan aðildarríkis, eru ráðnir á eða við skip skrásett í öðru aðildarríki, verða fyrir atvinnuslysi og eru ekki tryggðir annaðhvort með bótatryggingu verkamanna eða samkvæmt öðru kerfi, ætti síðarnefnda ríkið að gera ráðstafanir til að tryggja það, að þeir njóti fullkominnar tryggingar, annaðhvort með samningum við fyrrnefnda ríkið eða á annan hátt.

4. Þegar útgerðarmenn í aðildarríki gerast aðilar að heildarsamningum um hlunnindi til sjómanna, búsettra í því ríki, umfram þau hlunnindi, sem fyrirskipuð eru í landslögum eða reglugerðum, og ráða til sín sjómenn, búsetta í öðru aðildarríki, þá ættu slíkir aukahlunnindi einnig að koma slíkum erlendum sjómönnum til góða.

V. Álitsgerð (nr. 76) um sjúkrahjálp handa skylduliði sjómanna.

Þingið mælir með því, að aðildarríki stofnunarinnar leitist við að sjá fyrir hæfilegri og nægilegri sjúkrahjálp handa skylduliði sjómanna, meðan eigi er fyrir hendi sjúkratryggingarkerfi, sem nær til verkamanna yfirleitt og skylduliðs þeirra. Skulu aðildarríkin gefa Alþjóðavinnuáskrifstofunni, að beiðni stjórnarnefndar, skýrslu um þær ráðstafanir, sem í þessu skyni eru gerðar.

VI. Samþykkt (nr. 71) um eftirlaun sjómanna.

1. gr.

Í samþykkt þessari skal „sjómaður“ tákna hvern þann mann, sem vinnur um borð í eða er í þjónustu hafskipa, nema herskipa, sem skráð eru í löndum þeim, er samþykkt þessi nær til.

2. gr.

1. Sérhvert aðildarríki Alþjóðavinnuáskrifstofnunarinnar, sem samþykkt þessi nær til, skal í samræmi við landslög eða reglugerðir koma upp eða tryggja, að komið verði á fót kerfi til greiðslu eftirlauna til sjómanna, þegar þeir láta af sjóferðum.